

11-а Айтоска дружина влизаше въ лѣвата колона на майоръ Стояновъ. Тази колона мина първа Суковския мостъ и първа се натъкна на позицията на Дринската дивизия. Майоръ Стояновъ разгърна колоната въ боенъ редъ, като изпрати 1-а Търновска и 2-а Пловдивска дружини въ бойна частъ, а Харманлийската и Айтоската — въ резервъ. Бойниятъ редъ настъпи безъ разузнаване и безъ да дочака артилерията. Преднитѣ дружини бѣха вече на 500—600 крачки отъ позицията на Дринската дивизия, която заемаше съ 4-и полкъ и една батарея височината Башурате, а съ 5-и полкъ и три батареи — севернитѣ склонове на сжщата височина. Посрещнати съ силенъ пехотенъ огънь, обсипани съ градъ отъ снаряди и застрашени отъ южнитѣ височини въ тилъ, дружинитѣ отъ бойната частъ отстъпиха къмъ шосето.

Вечерята Айтоската и Харманлийската дружини отъ резерва, като не можаха да намѣрятъ началника на колоната майоръ Стояновъ, се явиха при капитанъ Поповъ, който действуваше на края на нашия лѣвъ флангъ, и го молиха за заповѣдъ. Капитанъ Поповъ ги посѣветва да се присѣдинятъ къмъ отряда му. Тѣ се присѣдиниха. Взеха участие при атаката на височина Черни връхъ и Кель-ташъ.

Стрелбата на Дринската дивизия бѣ изненада за българитѣ. Князь Александъръ следѣше разгъването на войскитѣ отъ една могила между Смарданъ и шосето. Нѣколко гранати паднаха около него. Полковникъ Николаевъ му забеляза, че неговото мѣсто не е въ бойната линия. Капитанъ Поповъ, като се запозна съ мѣстността и съ разположението на нашитѣ войски, намѣри, че положението на неговия отредъ и на българската войска е опасно. Черни връхъ се намираше въ флангъ и тилъ на неговия отредъ. Сжщитѣ сръбски войски, които разстроиха колоната на майоръ Стояновъ, можеха на следния день да атакуватъ съ успѣхъ и неговия отредъ. Затова той реши да превземе Черни връхъ съ нощна атака.

Щомъ се мръкна, дружинитѣ тръгнаха мълчешката и се покатериха по скалитѣ на Черни връхъ. Сърбитѣ ги усѣтиха и откриха убийственъ огънь по тѣхъ. Българитѣ залегнаха, но не стреляха. Само охканията на тежко раненитѣ и търкалянето на убититѣ по стръмнината издаваха мѣстонахождението имъ и привличаха сръбския огънь.

Когато сръбскиятъ огънь намалѣ, българитѣ на групи около своитѣ офицери и подофицери тръгнаха „на ножъ“ отъ три страни съ викъ „ура“. Поради ужасната стръмнина на първо време само 100—150 души успѣха да стигнатъ върха и заеха височината. Едва българиха се устроиша и сърбитѣ поведоха контъръ-атака, за да си възвърнатъ височината. Контъръ-атакитѣ бѣха посрещнати съ огънь и „ура“ и отбити. Черни връхъ остана въ български ржце. Боятъ бѣ единъ отъ най-кръвопролитнитѣ. Намѣрени бѣха на бойното поле 67 убити сърби, 34 тежко ранени и 85 пленени. Загубитѣ на българитѣ бѣха 48 убити, 136 ранени и 27 пленени.

На 15 ноемврий капитанъ Поповъ съ своя отредъ и съвмѣстно съ Струмския полкъ атакуваха позицията на сърбитѣ на Кель-ташъ. Сърбитѣ бѣха отхвърлени отъ позицията. Дринската